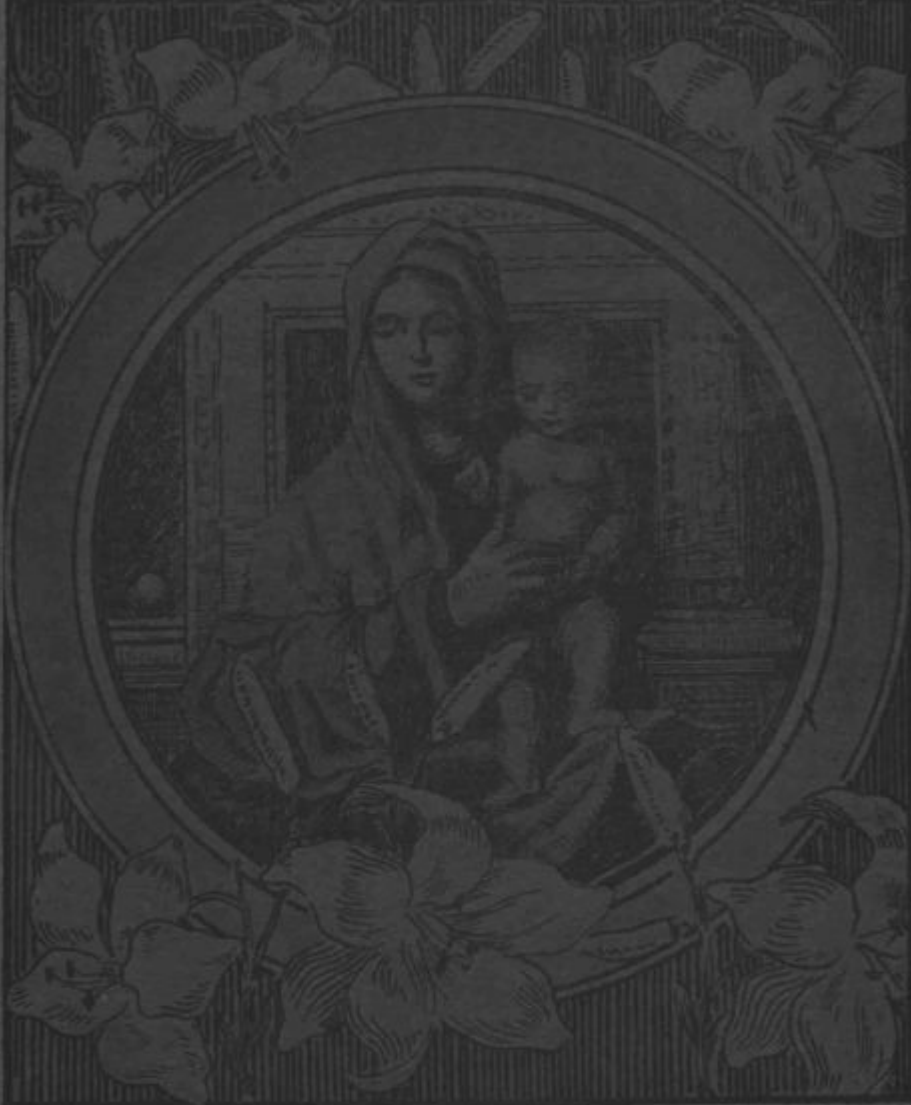

MARIJIN LIST.

XXVIII. Letnik.

Štev. 7.

1932. juli 8.

Vrednik i izdajatelj

Klekl Jožef, vp. plebanoš v Črenšovcih, Slovenska Krajina.

PETER DONAČIN, 1924.

Tiskarna Balkányi Ernsta v Dolnji Lendavi, ki je za tiskarno odgovoren.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pidesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja 1. 1904. dec. 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Kraljine do rok dan!

Vrežlje i izdava ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

I. Cena v Jugoslaviji na skupni naslov, če najmenje pet komadov hodi na eden naslov: na mesec eden dinar, ali 12 dinarov na leto. Z tov naročninov je z ednim poštnina za kalendar Srca Jezusovoga tudi plačana. Za to naročnino dobi vsaki naročnik mesečno na lepom papiri 20 stranski Marijin List, na konci leta pa veliki kalendar Srca Jezusovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto.

Cena na posamezni naslov, če na eden naslov hodi menje kak pet komadov, je 15 Din na leto. Za to ceno dobi naročnik poleg mesečnega Marijinoga Lista še kalendar Srca Jezusovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto na konci leta.

II. Cena v inozemstvu, to je prek mej Jugoslavije je: z Novinami i mesečnim detinskim listom: „Marijkinim Ograečkom“ letno 100 Din. Kalendar Srca Jezusovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“, dobi vsaki naročnik na konci leta brezplačno i poštnine prosto. Če se pa prek mej Jugoslavije samo Marijin List naroči, je cena toga z kalendarom Srca Jezusovoga, „Marijkinim Ograečkom“ i knjižico „Priprava na srečno smrt“ 40 Din. na leto poštnine prosto.

Naročnina se mora proti naprej plačivati: doma mesečno, iz inostranstva pa do konca marca vse!

Važno za domače naročnike, šteri majo na skupni naslov naročen Marijin List! Naročniki, ki majo v Jugoslaviji na skupni naslov naročen Marijin List, če si naročijo vsi iz vsej far, nesamo iz edne, tudi Novine, dobiyo vse naše spise: Novine, Marijin List, Marijkin Ograeček, kalendar Srca Jezusovoga i „Priprava na srečno smrt“ za 30 Din. letno, to je na mesec njim pride za plačati samo 2 D. 50 p. Najmenje 5500 bi pa moglo biti takših naročnikov. Marijin List je priloga Novin, kak i Marijkin Ograeček, šteri je priloga M. Lista.

Vredništvo i uprava M. Lista v Črensovcih, Slov. Krajina, Jugoslavija.

D A R I.

Na „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih so darovali v dinaraj sledeči:
+ Šerbič Treza G. Bistrica, 10, Kranjec Roza, Gederovci, 10, Ščanar Marija, Tišina, 10, Števanec Marija, Tišina, 10, Ržič Treza, Tišina, 10, Vla Marija, Tišina, 10, Gjergjek Marija, Kovačevci št. 1, Din. 10, Gjergjek Jožef, Kovačevci, 10, Žokš Frančiška, Kovačevci, 10, Gjergjek Verona, Kovačevci, 10, Poklič Treza, Kovačevci, 10, Matjašec Kata, Črensovci, 100, N. N. Čakovec, mesto venca na grob pok. Horvat Jožefa, plebanoša v Martjancih, 50, Hozjan Treza, iz Gaberja, nabrala 100, N. N. Beltinci, prosil za duševno zveličanje svoje familije, 100, N. Gomblica, 15, N. Beltinci, v zahvalo sv. Anton, 10, N. Gederovci, v zahvalo 100, Gomboc Treza, Gederovci, 10, pri 700 letnici smrti sv. Anton darivano pri akademiji v Črensovcih 202-50, Batažic Marija, D. Bistrica, eden angleški funt = 160, naj se počasti sv. Anton, Cigan Marija, Sr. Bistrica, v zahvalo, ka stvar ostala, 100, N. Sr. Bistrica, na čast sladkomi Srci Jezusovomi za povrnjenje dece, za pravo pokoro, 10, Režonja Štefan, Trnje, 10, Virag Lena, nabrala v Odrancih 48, Horvat Anton i žena, Žiški, tretjerodnika nabrala potom Utroša Jožefa v Chicagi 200 Din. — Virag Leni v Odrancih so sledeči darovali: Hajdinjak Lena, Copot — Kata, — Julia — Vera, — Ana, Škarar Orša, Raduha Andraš, Kolenko Verona, Poredoš Ana, Kavaš Magda, vsaki 10 Din, i Kavaš Marija 1 Din. Skupno nabrala trikrat i zročila 101 Din. — Oča sirot naj vsem v obilnosti povrne vsaki najmenši dar. — Odbor.

XXVIII. Letnik.

Štev. 7.

1932. juli 8.

Najvekši kinč katoličancov.

3. Sv. meša je dušna hrana.

V zadnjem Marijinom listi smo vidili, da je sv. meša spomin na Jezusa i predočitev njegove daritvi na križi.

Sv. meša pa je tudi hrana naše duše; i to malo premišlavalimo. — Zglednimo se na Kristušovo življenje. Kristuš je najprle zbiral okoli sebe vučenike delao čude, da bi ljudem pokazao, da je On zaistino Sin boži, i je predgao od božega kralstva. Kda bi pa edno leto tak delüvao, je mislo, da je prišeo čas, kda pokaže svojim ljublenim pot v Najsvetejše svojega božega kralstva. Oblübo njim je nebeski krüh. Spomnimo se na Našega Gospoda, ki je v puščavi vnožini lüstva predgao i zdajzdaj ozdravo kakšega betežnika. Kda se je zvečerilo i je lüstvo ne melo kaj jesti, te je vzeo krüh, zgledno se proti nebi, blagoslovo i ga razlomo pa ga dao svojim vučenikom (Mat. 14, 18.) apoštolje so krüh nato med lüdi razdelili i vsi so se nasitili.

Dva dni sledkar je včio gospod v Kafarnaumi v židovskoj molitvarnici. Pred svojimi vučeniki i židovi je meo jako važen guč: Govoro je od skrivnostnoga pomnoženja krüha i njim je oblübo nebeski krüh, krüh življenja, šteroga bo dao svojim ljublenim. Nato pravi vsem v veliko začüdenje: „Krüh, ki ga jaz dam, je moje meso, ki ga dam za življenje sveta.“ (Jan. 6, 5.) Židovje so ne mogli vörvati, da bi lahko jeli njegovo meso i pili njegovo krv. Kristuš pa je ne niti edne reči nazaj vzeo, nego je ešče to oblübo v naslednjih važnih stavkaj ponovo: „Zaistino, zaistino povem vam, če ne bode te jeli mesa Sina človečega i ne pili njegove krvi, nete meli življenja v sebi. Što je moje meso i pije moja krv, ma večno življenje i jaz ga vzbüdim na sodnji den. Moje meso je istinska jed i moja krv je istinska pijača . . . Što je te krüh, bo živo naveke.“ Nad vse važen je te govor, to lahko včasí sprevidimo. Ka je mislo Gospod pod „večnim življenjom?“ Večno življenje pomeni življenje v milosti božoj i to je bože detinstvo. Deležni moramo biti Kristušovoga božega življenja. Vse to je svetišče njegovoga božega kralstva. Ka pravi On od toga večnoga življenja? Što ne je od te jestvine, nebeskoga krüha, — te ne spada k

njemi, te nema večnoga življenja. Tisti pa, ki ga vživa, ma večno življenje i na sodnji den se od mrtvih zbudi. Gospod je vse to jasno povedao, da ga ne bi što naopačno razmo. Včas i za tem je sledila ločitev duhov. Židovje odiđejo iz molilnice, ar so ga ne mogli razmiti. Tudi vnogo vučenikov je odišlo z njimi: „Trdi je te guč“, so si med sehom pogučavali. Gospod se obrne na svojih dvanajst apoštolov i njim pravi: „ali me ščete tudi vi zapustiti?“ Povedati njim šče: če nemrete vervati, tudi vi odidite, ar vas ne potrebujem! Peter pa je spregovoro v imeni svojih bratov apoštolov: „Gospod, k komi naj idemo? reči večnoga življenja maš ti!“

Iz toga Kristušovoga govora spoznamo, da nam Kristuš šče dati krüh, ki je njegovo telo. Te krüh ma večno življenje; što nede jo od toga krüha, de zavrženi naveke. Pitamo se, kda je Kristuš izroč te krüh, svoje Telo i Krv, svetoj Cerkvi? To vsi znamo. Pri slednjoj večerji je pravo: „Vzemite i jejte, to je moje Telo, . . . pijte iz njega vsi, to je moja Krv.“ Ravno tam je spuno Jezuš oblübo, štero je včino v Kafarnaumi. Sv. meša je ravno spunitev te oblübe i spunitev zapovedi: „To delajte v moj spomin.“

Dragi kršćeniki! Sv. meša je teda obed, ne navaden obed, nego obed za naše duše, ar je v njem večno življenje, združenje s Kristušom i goristanenje naše.

4. Zadnja večerja — prva sv. meša.

Kakša je bila prva sv. meša, štero je sam Gospod Jezuš Kristuš darüvao? Predvsem vidimo dva poglavitna dela: posvečenje ali izpremenenje krüha i obhajilo. „Pri večerji je vzeo Jezuš krüh, ga blagoslovo i razlomo, dao vučenikom i pravo: Vzemite, jejte, to je moje telo. I vzeo je kelih, se zahvalo, njim ga dao i pravo: Pijte iz njega vsi. To je naimre krv nove zaveze, štera se za vnoge prelijava v odpüščenje grehov“. (Mt. 26, 26—29.) Iz toga evangel-skoga poročila sta jasno razvidna dva najpoglavitnejša dela vsake sv. meše: izpremenenje v Kristušovo telo i krv i zavživanje.

A poleg teh bistvenih delov opazimo ešče pri zadnjoj večerji menje bistvene dele, iz šteri so se razvili zdajšnji obredi sv. meše. Opomin, da si očistimo vest, prle kak stopimo k oltari, je umivanje nog. Sv. Janoš apoštol pravi, da je Kristuš apoštolom pri slednjoj večerji noge umivao i je pomen toga činjenja sam razložo z rečmi: „Što se je skopao, njemi trbe samo, da si noge opere i je čisti.“ Velkih zamazkov so se očistili židovje v kopeli pred imenitnimi obedi, kak mi dušnih pri spovedi. K večerji so pa prišli bos i, zato njim je trbelo noge umiti, da so bili zavsema čisti. Opomin, da bi se očistili malih grehov, je očitna spoved (Confiteor) v začetki sv. meše, a velkih grehov se moramo že prle pri spovedi očistiti. Sv. pismo tudi poroča, da se je Gospod zahvalo Oči Nebeskomi prle kak je posveto krüh, to mi zdaj napravimo v predglasji (praefatio) po darüvanji. Tudi štemo, da je Jezuš razlomo krüh, kak tudi zdaj dela mešnik. Tudi predgo je meo prvi mešnik Jezuš Kristuš; to so znameniti poslovilni govori, štere štemo v evangelijaj ob nedelaj po vüzmi. Poleg vsega toga so spevali zahvalne pesmi. Tak vidimo, da je že prva služba boža na Veliki četrtek mela vse bistvene dele sv. meše kak zdaj.

Prva sv. meša preč. g. Kerec Jožefa, misijonara, pri Sv. Sebeštjani.

Junija 5. je bilo. Srečen den je napočo na našo lepo Goricko, predvsem na prijazno Sebeštjansko faro. Slovenska Krajina nikdar ne bila šče tak srečna, ka bi mogla svojega sina kak misijonara pozdravlati, ki je prišeo z daleka, od tujih poganskih lüstev, od nevarnih dalnih krajov. A te den njej je prineseo to srečo. Prvi njeni misijonar preč. g. Kerec Jožef, ki je v nevarnom Kitajskom glaso Jezušov navuk 12 let, ki je celo svojo prvo sveto mešo služo v tom dalnom poganskem sveti, se je povrno domo v milo

Slovensko Krajino i njeni kinč, svoj rojstni kraj, v faro sv. Sebeštjana.

KEREC JOŽEF,

naš kitajski misijonar, ki je junija 5 prvič prikazao po 12 letnom misijonskom trüdapunom deli svojo sveto mešo v rojstnoj fari, pri Sv. Sebeštjani

Predvečer 4. junija je stopo na tla svoje rojstne prijazne vesice, Prosečke vesi, da pozdravi še živočo svojo ostarelo drago mater, vso rodbino, poznanke i vse veščare. Lepo so ga sprejeli i to plo pozdravili brez razlike vereizpovedi, celo evangeličanec je obdržao prvi pozdravni govor. Z začüdenjom so evangeličanci ponavljali, da njihova vera kaj takšega ne zmöre. Gospod misijonar je bio najmre že slavonski delavec, gda ga je dober Bog v 18 leti njegove starosti pozvao v svoje gorice, da dela v tej ne za zemelsko, nego za nebesko plačo. Sledilo je dühovniško pozvanje i šo med Salezijance. Iz kri-la salezijanske družbe ga le vleklo na misijonsko pole. Prišo je v nemiren Kitaj, gde je v smrtnih ne-

varnostih preživo 12 let. Zdaj je prišo pa zato domo, da si popravi zdravje i da nabere nekaj darov za širjenje božega kralstva, potem se pa za kratek čas vrne nazaj med svoje povrnjene ovčice, ki ga tak želno čakajo i njemi teliko pisem pošilajo iz dalnoga pogansko kitajskoga sveta, da te okrepi vu veri i drüge pogane pripela k Jezušü.

K prvoj svetoj meši je šo z precesijov z domače vesi. Proti njemi je prišla drüga procesija iz sebeštjanske cerkvi, štero so vodili g. plebanoš Perša Ivan z g. Dr. Kelenc Tomažom, ravni-

telom Martinišča iz Sobote i Klekl Jožefom, vrednikom našega lista, bivšim sebeštjanskim plebanošom. Pri Gorenščeki sta prišli dve procesiji vküp. Do suz smo se vsi genoli, kda je deklica pozdravila g. misijonara i njemi izročila šopek rož. Pozdravila ga je kak vojaka, ki prihaja z teškoga bojišča, ki je spravo čast našoj zemli, predvsem toj fari, zato pa naj sprejme v znak naše zahvale rože tiste zemle, štera ga je rodila.

Nato so g. plebanoš, stari i slabi, izročili iz radostne duše g. misijonari spomin, ki je predočavao njegovo križov puno življenje. Izročili so njemi na ednoj blazinici trnjavo korono, na sredi štere je bila presmeknjena citriona. Izročili so njemi, svojemi faniki v spomin na tiste velikanske borbe, štere je prestao v nemirnom Kitaji pri širjenji božega kralstva. Dari primeren je biot ūdi njihov lepí pozdravni govor. G. misijonar je s skuznimi očmi sprejeo pozdrave i dare pa se je v genlivom govori zahvalo za nje. S skuznimi očmi so se z Kristušovim kúšcom pozdravili dūhovniki z g. misijonarom i na to se je velikanska do kilometer druga procesija začela mikati v cerkev. Ar je naroda bilo dosta, se je mogla v vršiti predga vūnej pod marelov, malo je najmre škropilo. A že med predgov se je pokazalo sunce i se zasmejalo od veselja, kajti kaj takšega neše vidili v našoj krajini.

Predga.

Predgo so meli g. Klekl Jožef, vrednik našega lista na želo g. misijonara, ki jih na to zato oproso, ar njim je šteo biti zahvalen za delo pri njegovom misijonskom i dūhovniškom pozvanji. Na želo g. sebeštjanskoga plebanoša i vnoгих farnikov, pa na spomin na izredni dogodek v našem kraji, jo objavimo v celoti. Glasila se je etak:

„Grešnike k sebi jemle i je ž njimi“ (Luk. 15, 3. z denešnjega evangeliuma). Jezuš je prišeo na zemlo, da bi iskao, ka je bilo zgūblenoga. V te namen je šo k Mateji, Zaheji, gobavomi Šimoni i drūgim grešnikom, pač vso priliko je poiskao, da bi mogo dūše dobiti. To njegovo lūbezen do zgūblenih ovčic njemi zamerijo gizdavi i nadūti farizeuše i njemi jo surovo v oči mečejo, kak čtemo v denešnjem evangeliumi, ka **„grešnike k sebi jemle i je ž njimi“**. Jezuš njim odgovori njim z prelepima prilikoma denešnjega evangeliuma. Pastir zapūsti celo svojo čredo i ide iskat samo edno samerno zgūbleno ovčico, da jo najde. Ženska zapūsti celo svoje siromaštvo, celo svojo vrednost i vzeme na sebe vse trūde, da najde eden sameren groš, ki ga je zgūbila. I nezmerno se oba razveselita, gda najdete zgūbleno. Tak dela tūdi on, smileni Jezuš, dober pastir. Išče zgūblene ovce i zgūblen groš, to je išče grešnike, ki so kršćeni i majo vero, a nemajo lūbezni, pa tūdi groš, to je tiste, ki neso še kršćeni i nemajo vere. On neskončno ceni vsako človečo dūšo, zato jo išče. Tak delajmo tūdi mi. I ka bomo znali tak delati, prosimo blagoslov z Jezušovoga Srca, ki v najsvetejšem Oltarskom svestvi prebiva i nas vidi sem, šteroga Srca javni svetek obhaja denešnje nedelo celi katoličanski svet.

„Bog šče, da se vsi ljudje zveličajo“. (I. Tim. 2. 4.) Vsi, nieden neje izvzeti. Zveličati se mora zavržen čaren zamorec, žuti azijski i rjavi indijanec tak kak prebrisani europejec. Bogi smo vsi ednako dragi. Pa ka ne bi što dvojio: lejko sem pa jaz li izvzeti iz šerega tistih, štere Bog šče zveličati, je dober Jezuš pojasno, razsvetlo svojo prvejšo trditev: **„To neje vola vašega Oče, ki je v nebesaj, da bi se zmed vas samo eden pogūbo“.** (Mat. 18.—12.) Vse dūše naj se zveličajo, vse naj majo življenje večno i blaženo, niedna naj ne vmerje v smrt-nom grehi i vekomaj trpi. Niedna. To je boža vola. Od vseh je pravo Jezuš: **„Jaz njim dam večni žitek“.** (Jan. 10. 28.) I naj se to zgodi, vsakoj je spravo vse potrebne pripomočke, za vsako posebi je trpo grozno dosta skoz celo svoje življenje, za vsako posebi je vmro na križnom drevi, za vsako posebi je prelajao svojo dragoceno krv do zadnje kaplice. Sv. Dūh Bog nam to naz-nanja: **„Darūvao se je, ar je sam šteo“.** (Is. 53.—7.) Iz gole, čiste, bože, neskončne lūbezni šče dober Jezuš vsako dūšo zveličati.

Pa več povem. Nesamo, ka Bog vsako dūšo šče zveličati, on nema nikše vekše brige kak je ravno ta. To je njegova prva, to je njegova jedina skrb. Zato nam je zapovedao dober Jezuš, naj iščemo najprle nebesko kralstvo, to je zveličanje dūše, vse drūgo nam on že poskrbi. To potrdi dober Jezuš z svojim zgle-dom. Kak rad se je posto, celo 40 dni ne nikaj jo i pio, da odiči stem Boga. I li pretrga post pa ide med grešnike jest samo zato, naj tem zveličanje prinese. Cele noči je premolo, naj počiva v Bogi njegovoga nedužna dūša, pa kda se ide za rešenje dūše, edne dūše, dūše Nikodemove, tam neha molitev pa ide v nočnom vremeni i ga vči na življenje, ki prinese zveličanje. Kak rad je hrano lačne, napajao žedne, pa kda ga dūše iščejo, povrže svoje gladne i žedne pa ide k tem blodnim dūšicam, da njim naznani veseli glas od zveličanja. Zato pravi sv. Ivan Zlatovŭstni: **„Za nikoj se Bog tak ne briga, kak za zveličanje dūš“.** I **„Če ti neskončne vrednosti peneze razdeliš med siromake, li vekše dobro včiniš, če samo edno jedino dūšo povrneš“.** Zato pravi tūdi sv. Gregor Veliki: **„Nieden aldov neje Bogi tak dopadliv, kak gorečnost za dūše.“** Kajkoli včiniš, kajkoli doprineseš, kajkoli darūješ, kajkoli prestaneš, kajkoli pretrpiš, nikaj neje tak veliko, kak tvoja briga za dūše. Ta je pred Bogom največ. Zato nam je pravo Jezuš, ka če bi celi svet pridobili, dūše pa ne bi rešili, nikaj ne bi včinoili.

Pa ka je Jezuš delao, so delali i njegovi apoštolje i z nje-govim dūhom napunjeni svetniki i svetnice. Apoštolje so šli po sveti i pretrpeli neizmerno siromaštva, preganjanja, muk, trpljenja, pretrpeli mantrniško smrt z veseljom, naj samo dūše rešijo. Sv. Martin, 80 letni starček, komi se je že smejala neba proti, ka bi se odselo v njeno večno veselje, je iz gorečnosti do dūš ponav-lao svojo daritev: **„Gospod, če sem tvojemi lūdsvi potreben, ne bojim se trūda.“** Sv. Terezija i sv. Katarina ste prosile Jezūša, naj jivi vrže v pekeo i naj ž njima pekla gobec zapre ka več nišče ne pride v njega. Tak ste molile iz lūbezni do dūš, da bi se vsaka zveličala. Sv. Frančišek asiški, kak piše od njega sv.

Bonaventura, je mislo, ka neje Kristušov prijateo, če ne bo goro za duše, štere je te odküpo. Tak so mislili tisti vsi, štere je Kristušov düh napuno i tak mislijo ešče dnes vsi. Zato pa idejo po širnom, poganskem sveti glasit evangelium, da bi vse duše ta pripelali, kde je njihov sladki Zveličiteo, v večno zveličanje. Zato se podajo od sladkoga doma v nepoznene, divje pokrajine, v nevarnosti, v preganjanje i v smrt, naj samo edno samerno dušo rešijo. Kristuš je tak delao i ki je pun ž njegovim dühom, isto misli i dela, vse včini za zveličanje dūš!

V nebi ma Bog svoje ministre, svoje sovladare. To so angelje. Takšo moč ma samo eden angeo, da bi mogeo, če bi Bog dovalo, vničiti on sam celi stvorjeni svet v par minutaj. Zadošta močen bi bio zato samo eden sameren angeo, da bi ču-vaao vse lüdi i varvao njihove duše. Pa vendar ka včini Bog? Vsakoj duši postavi na stran ednoga tak močnoga angela, svojega sovladara. Zakaj to? Zakaj to? Zato, naj pokaže, ka njemi na srci leži zveličanje duše. Tak ga skrbi te zveličanje, ka vse nebeske moči pošle dol k njej, naj se ja niedna ne pogübi.

Moj Bog, moj nerazumlivi Bog, pa zakaj delaš tak? Zakaj ti je tak draga edna jedina duša, da vse daš za njo, celo svoj boži žitek? Zato dela tak Bog, dragi krščeniki, ar Bog vidi v duši samoga sebe. Svet je samo senca, tenja Boga, pa kak je lepi. Duša je pa podoba Boga, Boga, ki je najlepši, najpravičnejši, najslajši i najpopolnejši, i vse to brez mere, brez konca i kraja. Sebe vidi v duši Bog, sebe, koga nad vse lübi. Da če Bog nam zapovedava, da najprle sebe lübiamo, i samo po tem te bližnje tak kak sebe, te on pri sebi tüdi ne more nači delati. Prva zapoved je, da lübiamo sebe. Bog lübi sebe neskončno i zato da sebe vidi v duši, i da i to lübi neskončno, vse včini zato, da reši svojo podobo v njej i po njej. Dober Jezuš vidi v vsakoj duši bliščati svojo predrago božo krv, ki je neskončne vrednosti, zato pa trepeče za vsako, da jo reši. I ka bi tüdi mi tak delali, nam zakriči po svojem apoštoli, ka nismo z minlivim zlatom i srebrom odküpleni, nego z dragocenov krvjov nevtepenoga Agnjeca, Kristusa. Boža krv se blišči na mojoj duši, ista se blišči i na duši vsakoga bližnjega. Ka naj bi bila zato moja dužnost drugä kak delati isto, kak Bog dela, kak brigati se za zveličanje dūš. Zato mi zapovedava, naj opominam svojega bližnjega, da **dobim njegovo dušo**. Zato mi veli: **„Brigaj se za svojega bližnjega po svojih močeh.** (Eccli. 29. 5.)

Pitajmo se dragi krščeniki, jeli mi to Gospodovo zapoved spunjavamo? Jeli se brigamo za zveličanje dūš? Pa pitam, jeli je to briga za zveličanje duše, če to vidimo, ubogo ovčico v škramplaj peklenskoga vuka i njemi je ne ztrgamo z škrampeo, nego jo püstimo, naj jo raztrga!? I to vseli včिनimo, gda bližnjega z svojim zgledom, grešnim življenjom potrdimo v slabom, grešnom življenji. Ali se brigamo mi te za duše, gda dušo nedužne male dečice trgamo z svojimi zamazanimi jeziki, kak jastrebje nedužnoga slavička trgajo!? Ali lübiamo mi te duše svojega bližnjega, gda se ne vüpamo oglasiti, ka bi Kristuša zagovorili, nego dovolimo, naj ga njegovi sovražniki blatijo po listaj, po krčmaj, po senjaj,

po taboraj, celo včasí ešče pred cerkvenimi vratmi?! Krščeniki, neštetokrat smo mučali, gda bi mogli govoriti i smo govorili, gda bi mogli mučati. Po našem oponašanji so lelije postale kopriiva, sadoveno drevje loščina i grozdje je postalo ščetalje. Siromaški Jezuš! Pa ne, ne zdvojimo! Ka smo zamüdili, se da i se mora popraviti! Nedužne smo njemi vzeli, dajmo njemi spokorjene! Molimo dosta za povrnjenje grešnikov! Širimo dobre knjige i liste! Predvsem pa davajmo dober zgled! Naj je naša deca glasiteo Jezušove lübezni povsod, gde se obrne! Naj vsaki, ki pride v v dotiko z našov decov, pride do spoznanja vsega dobroga. To je iskanje düš! Familije naj so dobre. I če so te dobre, so teh kotrige predgarje Kristušovoga kralstva po Nemčiji, Franciji, Slavoniji i kdekoli se obrnejo. Sv. Bernad pravi najmre, ka je glas del močnejši kak glas vüst. Pa to vse nej ešče zadosta. Nekaj drugoga moremo vsi ešče včiniti: **Vsi smo dužni podpirati misijone, vsi smo dužne podpirati misijonare z dari, zatajüvanji, z molitvami i priporočilom.**

Bog išče düše, a pri tom iskanji potrebüje pomočnike. Ti pomočniki smo po njegovej svetoj voli mi, da nam more to pomoč v bilnosti povrniti ednok. Pa najde pomočnike? Zgrabi me nekaj za srce, kda čtem njegovo vočimetanje, štero je razglaslo mlačnomi sveti po svetom proroki Ezekieli: „**Nikoga nega, ki bi v boj šo**“ (Ezek, 7,-14.) Pa ne zbojim se. Ne zbojim se, nego odgovorim dobromi Jezuší: Ne meči nam v oči, dober Jezuš toga, mi, ki smo tü zbrani, nesmo krivi. Mi dnes mamó v našoj sredini nesamo takšega, ki bi pripraven bio iti za düše v boj; mi ti dnes prikazati mamó že vojaka, ki je prišo z tvojega boja, ki se je borio za tvojo čast, ki je že razširjao i razširo tvoje kralstvo med poganskim svetom, ki je pretrpo vnogo pomenkanja, vnogo preganjanja, vnogo smrtnih nevarnosti, naj ti düše dobi, i jih je vnogo tüdi dobo. I te tvoj vojak, je naš rojak, preč. g. Kerec Jožef, misijonar kitajski.

I gda dobromi Jezuší z veselim srcem odgovarjam, da njemi mamó pokazati vojaka, ki je šo v nevarni boj za rešitev njegovih dragih düš, te dovolite dragi krščeniki, da se obrnem do tiste častlive starice, ki je etoga junaka rodila, do ostarele matere našega misijonara. Predraga mati! Nesi mela tistoga veselja, štero je z nepreglednov globočinov napunilo srce matere vsakoga novomešnika, nesi mogla sprejeti sinovinoga novomešniškoga blagoslova, nesi se mogla nasloniti na njegovo pastirsko srce, štero je Gospod nebe i zemle, pri njegovej prvoj svetoj meši sprejeó, ka bo njegovo lübezen i smilenje delilo düšicam; pri njegovej prvoj svetoj meši nesi mela sreče, kak jo majo matere novomešnikov, da bi sprejela čestitke jezernoga blaženoga naroda, ka si rodile namestnika božega! Nesi mela te sreče! Vse to radost si darüvala za Jezüša. I glej, dnes ti je v obilnosti on sve poplašao. Tista bojazen, štera napunjava srce matere novomešnika: jeli se ohrani njegova gorečnost, jeli se ne prelüknja čun njegovoga dühovniškoga pozvanja, jeli ostane stalno Jezušov prijateo, ka pa če se spremeni v njegovoga sovražnika i bode slab dühovnik, ki ne bode iskao, nego marjaonjegove zgüblene ovčice! Ti dnes mirno i z veselov düšov poslüšaš, ka ti pravi dober

Jezuš po meni: tvoj sin je srečno preveslao valove svojega duhovniškoga pozvanja, tvoj sin je moje ime razglasil i odičilo med tistimi, ki prle neso me poznali! Da draga, srečna mati, tvoj sin neje samo duhovnik, tvoj sin je apoštol! Tvoj sin je mantrnik! Da če je misijonsko delo bilo vsikdar mantrniško delo, dnesden je

Pokopič Dzia'k-buan v Kitajskom misijoni nese na drogi v trügi, najdemo krščansko dete, da je zakopa. Na Kitajskom poganke mečejo mnogo svoje novorojene dece, štera se njim ne vidi, vü, naj prejde ali je divjačina raztrga. Krščeniki pobirajo to deco, jo krstijo i rešijo če že prekesno za te žitek, pa jo bar rešijo po sv. krsti za nebo. Molimo za misijonare i povrnjenje ubogih poganov. Med tem kitajskim narodom delajo naš rojak g. Kerec Jožef, ki so zdaj prišli v svoj rojstni kraj.

takše popolnoma med Kitajci. Veseli se zato i čakaj preobilno plačo od dobrega Jezusa, ka si se odpovedala novomešniškoga materinskoga veselje za njegvo diko, naj duše dobi.

Ti pa dragi brat po Kristuši, gda stopiš zdaj prvikrat k oltari v tistoj cerkvi, kde si se po sv. krsti rodio za bože kralstvo, spomeni se z svoje dobre matere, svojega pokojnoga oče, svoje rodbine i dobrotnikov, naj njim Jezus plača vse, ka so njemi v tebi i po tebi dali. Spomeni se z svojega staroga plebanoša svoje rojstne fare, ki so te z tak velikov lübeznostjov sprejeli, i ki se štejo za presrečnoga, ka je njihova mala farica dala prvoga misijonara Slov. Krajini; spomni se z svoje redovne družbe i njej prosi stanovitnost v duhi bl. Don Bosca; spomeni se z naše države, z svojega rojstnoga kraja, z naše mile Slov. Krajine, z vseh navzočih i celoga trpečega, zburkanoga sveta. Spomeni se tudi z svojih dobrih kitajskih vernikov, vseh duhovnikov i vseh zadev sv. katoličanske Materecerkve. Vsem nam sprosi, ka dosegemo tisto, ka se dnes, na god Srca Jezušovoga glasi po celom katoličanskem sveti: **Njemi, Srci Jezušovomi naj bo hvala i dika na vse veke. Amen.**

Mučeniška duša.

Trpljenje je nekaj, česa se človeča narava jako boji. Ve se gostokrat pripeti, da žene strah pred neizogibnim trpljenjem koga v obvüp. Tembole so občüdüvanja vredne one junaške duše, ki vzljübijo trpljenje i se celo zahvalüjejo zanje, ar spoznajo njegovo veliko vrednost. Edna teh junaških duš je bila Ana Schäffer na Bavarskom, ki je prenašala veselo i vdano nepopisne muke skoz 25 let.

Kak 18 letna služkinja v Müncheni si je nekoč po neprevidnosti polejala noge s kropom od kolen do stopali, ali podplatov. Pol leta je nato ležala v bolnici, večkrat blizi smrti. Ar so bila vsa sredstva brezuspešna, so jo poslali domo k materi, kje njej je skušao neki zdravnik lajšati mučno stanje. Slednjič so jo poslali na kliniko v mesto Erlangen. Tam so z raznimi večkrat jako mučnimi sredstvi dosegli toliko, da so se noge konči deloma pokrile s kožov.

Ana je vstala i se podala pali v München. Toda že čez 3 tedne so se rane zopet odprle i se neso nikdar več zacelile. Od kolen do pet jih je bila edna sama gnoječa se rana. Zdravnik je določo, da se mora vsaki 5. den odstraniti divje meso z gnojom vred, ka je povzročalo bolnici velike muke. To so delali skoz 23 let — do njene smrti. Poskušali so njej lajšati bolečine z morfijom, posledice so bili strašni krči, pomenjkanje apetita i spanja.

Trdosrčni brat je betežnico že čez 1½ leta stirao od hiše. Z nevolnov mesečnov invalidninov 9 mark (1 marka=13½ Din) je morala plačüvati stanüvanje, hrano i druge potrebčine zase i za svojo mater. Če se ne bi našla vsmilena srca, ki so njej često kaj podarila, zlasti v zahvalo za poslühnjeno molitev, bi trpela velko pomenjkanje. Dne 4. okt. 1910 njej je dragi Zveličar vtisno svoje

sv. rane (stigmata) na rokah i nogah, dočim je prle gledala v prikazni patrona toga dneva sv. Frančiška Asiškoga. Duga leta je znala Ana prikrivati to odlikovanje, celo pred svojim spovednikom, komi se mamo zahvaliti za te podatke. V postnom časi je vidila tudi Kristušovo trpljenje kak Terezija Neumann. Kak bl. Ivan Bosko, slavni ustanoviteo salezijancev, je tudi ona nazivala svoje prikazni samo „senje“.

Sledeča zavŕpna poročila iz njenih pisem nam nŕdijo globoki vpogled v to svetniško dŕšo:

„Presrečna sem na svojoj dugoletnoj bolniškoj posteli, ar smem skoro vsaki dan prejeti sv. obhajilo. Oj sveti trenutki, da bi trajali večno, smem jaz, uboga grešnica, počivati na Srci božem! I tak preživlam zdrŕužena z Jezusovom noči i dneve svoje trpljenje i se veselim onoga krasnoga pomladnoga dneva, kda bo moja uboga dŕša smela zaslišati reči: „Pojdimo v hišo Gospodovo!“ Oj lŕbi Jezuš, kdaj se približa zame sv. vŕra, ka se bo moja uboga dŕša v tvojoj drŕžbi radostna poslavalila od tela i da bo moje telo, vrnŕvši se k Gospodi, ki mi ga je dao, počivalo v blaženom miri pod njegovov sencov! — Nico mi je bilo zopet posebno hŕdo i sem **smela vnogo trpeti**. Vnogo, vnogo noči prevrostŕjem brez spanja, zlasti kda mi prevežejo rane. Oj če bi meli vpogled, koliko sem smela pretrpeti v ednoj samoj polovici leta! **Toda vesela sem i zadovoljna. Moj Bog, zahvalŕjem se Ti za vsako vŕro trpljenja!**“

Celih 25 let je trpelo mučeništvo Ane Schŕffer. Vnogi dŕhovniki, tudi višji cerkveni dostojanstveniki, so jo obiskavali i se njej priporočali v molitev. Njeni sv. angel varivač se njej je prikazŕvao i jo tolažo; v zadnjih letaj njenoga življenja je vidila često tudi lŕboga Zveličara v sv. hostiji.

Dne 8. okt. 1925 so jo pokopali na domačem pokopališči v ŕupniji Mindelstetten.

Njeni dugoletni spovednik, dŕh. svetnik Rieger je meo krasen nagrobni govor, ki je izšo tudi tiskan v zalogi Jos. Habbel v Regensburgi. Iz njega vzememo sledeče: „Darŕvala je svoje življenje za vso sv. Cerkev, posebno pa za vmirajoče, veselilo jo je biti **dŕša—ŕrtev**.“

Da so se začeli širši krogi zanimati za to mučeniško dŕšo, se mamo zahvaliti Tereziji Neumann. V zameknjenji 15. dneva marca 1929 je najmre te, kda so položili nanjo rožni venec Ane Schŕffer, izrekla sledeče pomembne reči: „Ana Schŕffer je prišla taki po smrti v nebesa. Mela je Kristušove rane, pa je prosila dragoga Zveličara, naj to ne pride v javnost. Bila je vslišana. **Zdaj pa hoče lŕbi Zveličar, da se to zve i da se lŕdje zatekajo k njenoj priprošnji**

Kak vči zkŕšnja, dober Bog rad poslŕhne takše prošnje. Tak na primer je prišlo iz Amerike poročilo od čŕdeznoga ozdravljenja nekoga misijonskoga brata.

Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih nevarnostih!

Pokrij nas s svojov svetov krvjov! Amen.

Mama Margeta.

Materina gizdost.

Ta ponizna kmečka ženska je lahko pravila to, ka je ednok povedali plemenita rimlanka:

„Kinči moji sō moja deca“.

Margetina deca so bila zaistina njeni kinči, šteri so njoj bili samo v veselje i čast. Veselila se je njihovej dūšnoj lepoti, a rada je bila, či so tūdi odzvuina mela tisto dostojno lepoto.

Po nedelaj njim je oblekla najlepšo obleko; kondrasti vlasje so bili lepo počesani i z lepim pantlikom zvezani. Takši so lepo i veselo šli k sv. meši. Tisti, ki so vidili to prilično družino, zlasti pa mame, so se stavili i hvalili Margeto.

Podoba Marije Pomočnice v Martinišči v Soboti, štera se je z velikov slovesnostjov blagoslovila maja 5. Pred tov podobov se je posveto naš narod dobroj nebeskoj Materi.

„O kak prilična so ta deca, — so pravili, — človek bi mislo, ka angelce gleda.“

Margeta se je veselila toj hvali z šterov so obsipavali njeno deco. Njeno veselje je pa prihajalo iz dobrega krščanskega srca i či je v pamet vzela, ka je što hvalo samo zato, ka bi se dopadno i ka je takša hvala bila nevarna za njeno deco, včasim jim je pravila:

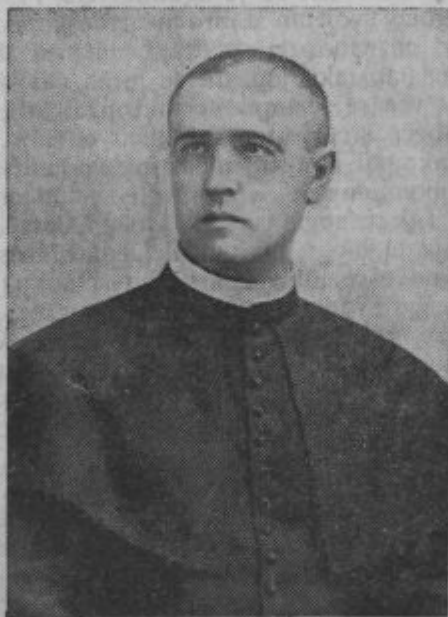
Znate zakaj sam vas gnes tak nacifrala? Gnes je nedela i nedela je Gospodov den, šteroga mi moremo posvetiti i tudi odzvuna pokazati tisto veselje, od šteroga gnes morajo kipeti naša srca. Pred vsem je to glavno, draga deca, ka so naša srca lepa, čista. Nikaj ne bi pomagalo, či bi bili lepo oblečni, naše duše bi pa bile grde, zamazane od greha. To si morete zasluziti, ka vas lübi Bog pohvali; človeča hvala nas največkrat samo zgizdi. Tak so pravili, ka ste prej takši kak angelci: Bodite zaistino angelci zlasti šče pa v cerkvi i tak molte kak oni, klečečki, s sklenjenimi rokami i ne brbrajte pa ne gledajte se pa ta po cerkvi. Potem bo lübi Jezuš, ki je tam na oltari v omareki, zadovolen z vami, ár bo vas vido, ka ste ponizni i pobožni i zagvušno vas tudi blagoslovi.

J. KONTLEA

Pokojnoj prijateljici za spomin. Odišla si! Na materinski den, 4. aprila, so zaspevali zvonovi tebi, draga Lizika. Naznanjali so vu svet bridko vest, da je dokončala živlensko pot mladenska v cveti let. Nemila smrt nese ti smilüvala, tebi sprotolešnji cvet. Nesam si mogla misliti, kda sve bile vküp, da je to zadnjič. I glej, čez par dni dobim obvestilo, da si se preselila iz te suzne doline gor, kde je večna pomlad. Samo v dühi sam te vidila senjati v belo trügi vso belo, mirno, čisto. Da, odišla si i nepovrneš se več. Iz grobov ne poti nazaj. O Lizika, kolikokrat sve se sprehajale po samostanskem dvorišči, kak najbolši prijateljici, zlate gradove zidajoč v temne oblake. Krasne so bile vürice skupnoga samostanskega življenja. Toda vse to je bilo ničevno za tebe. Sedemnajsta pomlad je bila tvoja zadnja. Že zajtra svojega življenja si obrnola svoje oči k božemi Sunci pa se popaščila v varno krilo Marijine kongregacije. Štela si vživati srečo i veselje Marijine dece. Zlúbila si Marijo, pa brez dvojbe tudi Marija tebe, zato te je štela obvarvati vsega hüdogá, štero preti tak

nežnomi deklinskomi srci. Vtrgnola te je v začetki tvojega sprotolešnjega življenja i te je presadila v nebeske ograde, da boš pri njej obhajala majnik življenja. Čeprav rajega zdravja i slabotna, vendar je v tvojem teli prebivala močna, lepa duša. Tudi tvoje življenje je bilo puno lepih, mladostnih načrtov, a končano je vse. Odišla si k Mariji, štero si ljubila i pri njej si zdaj srečna, srečna za vsikdar. Ar nemorem do groba, da bi ga posipala z cvetjem, naj ti bo ohranjen te mali spomin v listi, šteroga si najraj čtela. Lehka ti zemlica! — Slovenska Bistrica, maja 1. Tvoja
Olgica Koštric.

Pokojni HORVAT JOŽEF, martjanski plebanoš, ki je vmro 1. maja z blaženov smrtjov i ki je bio prek 25 let goreči širiteo našega Marijinoga Lista.

Osirotela martjanska fara. Martjanska fara je zgubila svojega dobrega, gorečega duševnoga pastira: Horvat Jožefa, plebanoša. Po dveletnom mučnom, teškom betegi je pokojni ravno 1. maja med svetov mešov zaspao za večno, da se prebudi pri dobroj materi Mariji, štero je tak rad meo na zemli i štere čast je 28 let glasio i širio, kak duhovnik. Trpo je dosta, a trpo je mirno. Beteg je ščisto i olepšao njegovo dušo za veliko nebesko slavo. Objokala ga je cela fara i vnoge dušice z drugih far, kim je bio nekda duševni voditeo. Martjansko faro je vodo skoro 20 let, v Sepetneki je bio kaplan skoro leto dni, dobrih sedem let pa v Črensovcih. Gda sem ga betežasti v Martjance sprevaļao z Črensovec, njega zdravoga kak jedro, što bi mogo

povedati, da ga bom jaz v grob sprevaljal i ne on mene? Pa naj bo, kak dober Bog ravna. Njegovo ravnanje je vsikdar najbolše. Gda je bila 1. maja rana predga v Črensovcih, mi je prišlo, predgari, na pamet: daj moliti za teško betežnoga martjanskoga plebanoša. Na stotine navzočega ljudstva je z genjenim srcem i zahvalnov dušov molilo za menov za njega, ki se je ravno te spravljao na dolgo pot vu večnost. Z g. Bakanom, prefektom Martinišča, ki njemu je bio na pomoč dani zadnje dni v betegi, je pokojni pobožno opravo vse molitve za vmirajoče. Potem pa je z tihim glasom šteo vüre i pravo, ka ob 11. bo njegova vūra. Gospod Bakan odido nato v cerkev, da predgajo i meštijejo. I kak je pokojni povedao, tak se je zgodilo. Ob 11 vüre je svojo ščiščeno dušo izročio svojemi dobromi nebeskomi Oči. Gda je zvon med mešov naznalo, da so dragi duševni pastir povrgli svoje ovčice, je nastao takši joč, da se je en čas ne mogla niti sv. meša služiti i vse se je topilo v takšoj žalosti, da se ne da popisati, samo lübeče srce je mogoče tisto občütiti. Maja 4. smo dragoga Joška zakopali i püstili njemu na spomin suzo lübezni z močnim obečanjem, da se ga v molitvi i svetih mešaj ne bomo nikdar spozabili. Tak resnoga, tak veličastnoga spreveda malogda vidi človek, kak je te bio v Martjancih. Tolažilno svedočanstvo je to, ka naš narod ešče lübi svojo duhovščino, pa nesamo katoličanski, nego ešče evangeličanci poštüjejo prave, goreče katoličanske duhovnike, kak je pokazao te spreved. V morje rož zakopan dragi plebanoš Horvat Jožef naj nam sprosi od dobre matere Marije dosta rož jakosti, mi pa li trosimo dosta zahvalnih rož molitev i svetih meš na njegovo dušo. Naj počiva dobra duša v miri i nas čaka za seboj!

Blagoslovitev podobe Marije Pomočnice. Maja 5. na Gospodovo zastoplenje je blagosloviénja krasna podoba Marije Pomočnice v Soboti. Več jezer naroda je sprevaljalo podobo po celoj Soboti v Martinišče. Blagoslovitev se je začela z predgov, štero so držali vrednik našega lista i štera je objavljena v majniškom Marijinom listi na prvom mestu pod naslovom: Jezušova lübezen do Bl. Device Marije. Podobo so blagoslovili mil. g. prepošt Dr. Žagar iz Ptuja. V toj predgi so g. Klekl gučali od zmage Jezušove, ki je krivo vero premagao v našem kraji tüdi, krivo vero, štera je branila i brani častiti i lübiti Bl. Devico Marijo. Pred okoli 400 leti je najpre bila naša krajina po večini luteranska. Dnesden pa je katoličanov tri štrtine, luteranov pa komaj edna štrtina. Značilno pri toj predgi je bilo tüdi to, ka sog. predgar na lastnoj svojoj rodbini tüdi lejko dokazali Jezušovo zmago. Njihova babica Črnjavič Eva so bili najpre ešče luteranka i so se samo sledkar spovedali, gda so se ženili. Njihova sestra, ki so meli Števaneca, isto luterana za moža v Vančavesi, so se pa komaj par let pred tistim spovedali, kak so g. Klekl v seminšče stopili. Števanecje v Vančavesi so bili luteranje, a so po zgledi Kleklnove babice vsi prestopili v katoličansko vero. Za pokojniva dva tišinskiva plebanoša, Kolenko Marka i Dr. Ivanóczy Franca je prestopilo iz luteranske vere v katoličansko samo v tišinskoj fari okoli 170 duš. Marija je pomagala, ar

jo je narod goreče častio, nesamo z rečmi, nego z pravim, dejanskim, krščanskim življenjem i nesebičnov lübeznostjov do bližnjega. Te neje bilo teliko nevoščenosti i svaje pa borbe med lüdmí kak zdaj. Živela i cvela je prava lübezen do bližnjega zato je pa Marija pokazala svojo veliko moč. To bo i zdaj tem bole pokazala, kem bole jo bomo častili i kem bole bomo se med sehom kak bratje lübili, ne pa sovražnili. Marijina deca bodimo, lübiamo se med sehom. — Po blagoslovitvi je več jezerni narod v Martinišči z vrednikom našega lista slovesno opravo posvetilno molitev, z šterov se je zročo Mariji i njej med skuzami obečao, da jo bo lübo kak mater i jo naproso, da ga vzeme ona za dete. Tak naj bo! Tak naj bo! Tak naj bo! Marijini bodimo! Marija naj naša bo!

52 leti star novomešnik. V Gradci je bio 18. maja posvečen za dühovnika Poznik Slavoj, bivši inženir v 52 leti svoje starosti. Novomešnik je slovenskoga roda iz Krškoga pri Savi, gde je bio njegov oča v službi, a je bio zavolo trdnoga slovenskoga mišljenja premeščen v Dunajsko Novo mesto. Novomešnik je bio bogotajec prle, Boga neje poznao. A kak negda velikoga sv. Auguština, tüdi njega se je doteknola božajoča vsmilena boža roka i ga nazaj k sebi potegnola. Prvo sveto mešo je služo v Gradci 29. maja. Dobra mati Marija, Pomočnica krščenikov, naj ga podpira v njegovom dühovnom pastirstvi, ka po njegovom zgledi nevervajoči Tomažjegoreči apoštolje postanejo.

Marijna družba v Črenšovcih. Na god presv. Trojstva je bilo v Mar. družbo sprejetih 78 deklin. Družbo vodi preč. g. Bakan Štefan, kaplan. Družbenice se nosijo prosto i znotra v düši kažejo, da so prave Marijine hčeri.

To je gorečnost. V predmestjih glavnoga varoša Francuske je jako dosta komunistov i poprek prostoga zapuščenoga naroda, šteri nema nikše verske oskrbe. Te narod v katoličanskoj Franciji je tak zapuščen, ka vnogi niti krščen nej i nikaj ne ve od vere. Naj tomi siromaškomi narodi pomaga v düši i teli pariški nadškof (eršek), je začeo velikansko delo. Odločo se je, ka zozida 18 novih cerkvi. I pri zidanji dobijo delo ti zavrženi, brezposelni, neverni komunisti i drügi siromačeki. Pa gledajte boži blagoslov na tom početji, ki ga je navdehno düh Kristušov. *Teh 18 cerkvi de koštalo okoli 50 milijon dinarov i vseh teh 50 milijon dinarov so goreči Francozi kak posojilo eden den podpisali.* Eden bogaboječi darovnik je še dale šo. Mesto posojila je na sebe vzeo zidavo edne cerkve na svoje stroške. Cerkev de ga koštala okoli dva i pol milijona dinarov. Tak dobijo po kristušovoj lübezni kat. Matere cerkve zapuščeni delavci dvoji krüh i telovnoga i düševnoga.

Zakona v Rusiji ne. Brezverski boljševiki so zakon zbrisali. Vsako vüro se zakon lahko razloči, če to šče šterakoli stranka, ali mož, ali žena. Zato nešterni zakoni samo par vür trpijo ali par dni. Ka pri tom grešnom navuki nega vzgoje dece, je jasno kak beli den. Na sto i stojezere zapuščene dece blodi po Rusiji, ki nemajo oče i matere ar so za volo ločitve zakona prišla na

cesto i nišče ne skrbi za nje. Ta nesreča že same komuniste skrbi. Mi pa zročimo to zapuščeno deco njihovomi prijatelji, dobromi Jezusi, naj se je zavolo svojih svetih rani smiljuje.

Kak si razlagajo boljševiki v Rusiji 4. ino 5. zapoved?
4 zapoved tak razlagajo, da je dete samo te dužno poštivati i bogati stariše, če sta teva *dobrina komunista*, to je če sovražita Boga i če ropata i vmarjata. 5. zapoved pa tak razlagajo, da vsakoga lehko mori komunist, ki je nevaren za komunizem. Kak strašni navuki! Nesrečni brezbožniki ne premislijo, da meč, ki so ga nabrūsili za druge, bo ravno nje mesaro iz tiste roke, v štero so ga položili.

Kak sovražijo komunisti Kristuša? Dobroga Jezusa tak sovražijo, da po celoj Rusiji držijo govore i tiskajo na stojezere spisov, v šterih trdijo: da Kristuša nikdar ne bilo. Pa naj vzememo do njega vso poštovanje, njegovo ime pišejo z malov začetnov črkov „kristuš“, mesto *kristuš*. Pa dober Jezus ma li smileno srce do njih, čaka je na pokoro.

Euharistični kongres v Dublini. V glavnem mestu Irske republike v Dublini se je vršo euharistični kongres, kakšega svet malo pomli. Vršo se je zadnjo polovico preminočega meseca juna. Odposlanca sv. Oče, Lauri kardinala so nad vse slovesno sprejeli Irci i tudi Angleži, ar je obrvim stopo na angleška tla i potem se je z ladjov odpelao na Irsko. Romarov je privrelo eden milijon v Dublin. Od Dublina 30 kilometrov segajočo okolico so napunili i z lübezni do Jezušovoga Srca v Oltarskom Svestvi, komi na diko se je vršo te kongres, v šatoraj prebili dneve kongresa jezeri i jezeri. Na Alojzijovo je *sedemstopenetdesetjezero mladencov pristopilo k sv. obhajili*. To je vsa irska mladina. Ta mladina ne pije do 20. dopunjenoga leta nikših opojnih pijač. Ne čüdivajmo se zato, če rada ma tistoga Jezusa, ki je tak zatajüvalno živo za naše rešenje. De Valera ministerski predsednik i vsi ministri ž njim vred so se vdeležili kongresa i bože službe kak i vojaška oblast. Ob polnočnici so nesamo vse cerkve bile pune, nego 400 jezero naroda je zvünaj poslušalo mešo ki jo je radio razneso, molilo i spevalo do štiraj po polnoči. Na milijone sv. prečiščavanj se je sprejelo te dneve. Kak veseli je bio Jezuš!

VSEBINA :

Najveksi kinč katoličanov.	Str. 1
Prva sv. meša preč. g. Kerec Jožefa, misijonara pri Sv. Sebestjani.	3
Mučeniška duša.	9
Mama Margeta.	11
Cerkveni glasi.	12

Širite „Marijin List“!